

XII. 16-án 2.30-kor a Kanadai Magyar Kultúrközpontban ülést tartott. A tárgysorozatban szerepelt többek között a Magyarok Világszövetsége küldötteinak kanadai látogatása. Az 1979. évi rendes közgyűlést 1979. III. 31-ére hívták össze ugyancsak a Kultúrközpont helyiségébe.
(v.H.J.J. 1979. III. 13.)

Calgary (Alberta) A Magyar Cserkész Szövetség keretében működő 73. sz. Patrona Hungariae leány és a 74. sz. Kapisztrán Szt. János fiú cserkészcsapatok 1979. január 13-án cserkész-bált, június 9-én pedig társas vacsorával egybekötött jól sikerült táncestélyt rendeztek az Árpádházi Szt. Erzsébet r.k. Egyházközség Szt. István termében 1979-es alapjaik javára.

A Magyar Egyházak és Egyesületek közreműködésével rendezte meg Calgary magyarsága 1979. III. 18-án a Kálvin Magyar Református Egyházközség Kossuth Termében „Március 15”-iki ünnepélyét. Az iskolások, fiataljaink és táncsoportjaink lelkes részvétele a gonddal összeállított műsort gazdagabbá és változatossá tette. Ünnepi beszédet Nt. Göndöcz Kálmán ref. lekipásztor, a zárószavakat pedig Fülöpp József mondta. Rendező volt vitéz Sebő Ernő.

Az MHBK helyi csoportjának „Vadrózsa” táncsoportja az Egyetemi színházban tartotta meg 3. Koncertjét a Vancouver-i (B.C.) Magyar Kórus közreműködésével 1979. május 12-én. A táncsoport tagjai szemet és lelket gyönyörködtető eredeti népviseletekben új, alig ismert magyar dalokat, zenét és táncokat adtak elő könnyed természetességgel, bájjal és ügyességgel. Az alapításának 12. évfordulóját ünneplő Vancouver-i énekar ezúttal ismét művészi teljesítményt nyújtott mind a szóló, mind az együttes számokban. A két város közötti kultúrscere program nyertese, a közönség, lelkes tapsokkal jutalmazta a tehetségük legjavát önzetlenül nyújtó szereplőket. A sikeres előadást a következő napon Lethbridge-ben (Alberta), az ottani Magyar Egylet meghívására megismételték.

BAJTÁRSI HÍREK

Apáik nyomdokában a magyarságért

Oláh György:

Lesz-e virág az ősi fán?

Testvérem kis nyári házába vonulok el, messze a világtól, hogy jól elkészüljek az előadásra, melyet a fővárosban kell tartanom a magyar fönntmaradást fenyegető ezer veszélyről. Népi állományunk összezsugorodásáról. Az öt földrészen széthullott magyar szórványok küzdelméről az idegen tengerben való eltűnés ellen. Az abortuszrendelet otthoni tömeggyilkosságáról. Az emigráció első nagy fogadkozásainak szalma-

lángjáról és az Amerikai Évszázad legnagyobb eltévelyedéséről: az anyagi jólétért dúló örült, meg nem állítható versenyről, amely minden más értéket elhalványít és elnyel, ami nem materia és technika. Arról, hogy ez az örjögő, verseny éppen nálunk, Amerikába kerülteknél közömbösít el mindent, ami tiszta eszme, egy messze nemzethez és Hazához tartozás hitét és álmát... És főleg-főleg az ifjúságunk magyarnak maradásáról. Mert innen, e tartományból, ahol mai Magyarországnál kétszer nagyobb területen tán kétszáz magyar család sem lakik, sokan évekig nem látjuk egymást, magyar iskola, tanfolyam nincs. Az egész nap dolgozó szülők fiai magyar szót már nemigen hallhatnak. Ez a legijesztőbb, legreménytelenebb probléma!

Mit tudhat az unoka a magyarságról, mikor már apja sem tanulhatott sehol magyarul? Mikor a közösségi élet intenzitása, mely az örményül alig beszélő örményt is örménynek, az angolul beszélő írt írnek, a héberül nem tudó szefárdot meg askenázit hű izraelitának tartotta meg eddig a világon mindenütt hanyatlik. Mit tegyünk mi magyarok e világáramlat ellen? A materializmus hippizmus, kollektív életideálok ellen? A családi élet vonzóerejének gyengülése ellen?

Éppen már kezd a szívem elszorulni e problémáktól amikor túlkölnek. Hatalmas fehér tura-Ford áll meg vityillónk előtt. Hat fiú ugrál ki belőle makulátlan cserkész egyenruhában. Szálasak, jó mozgásuak és egy se egész olajosbőrű. Hat ilyen világos szemű magas, igazi férfi-jelölt egyazon az itteni ifjúság közt sosem akad. „Milyen gyönyörűek! Biztosan alemanok!” — hallom a szomszéd kerítésnél a bennszülött lányok vihogását. (Az „aleman” ennél az angolszász ellenes köznépnél az erő, szilárdság, európai megbízhatóság és magasabbrendűség egyik jelzője. Kijár a jóárunak, komoly gépnek is és embernek, ha magyar, horvát, osztrák, lengyel is.)

— Eljöttünk kedves bátyám — köszöntenek tiszta magyarsággal. — Jenő édesapja külföldön van, autója szabad. Gondoltuk, leszaladunk a híres Córdobára velünk egykorú magyar fiúkat felkutatni. Hadd tudják meg, mi a magyar cserkészzet, mit akarunk! Három nap alatt egy pár régi magyar dalt is megtanulhatnak tőlünk!

Ékesebb, hibátlanabb magyar kiejtése van mind a hatnak, mint sokszor nekünk. Nézem a legmagasabbat, legdélcegebbet. — Feri, te vagy az? Majdnem ott álltam a születésednél! — A többit is kezdem agnoszkálni. Mind azután látták meg a napvilágot az első szegényes menekült-tanyákon, miután idejöttünk.

Európát tán egy sem látta még. De most úgy nézek rájuk, mint égből idepottyant Marslakókra. Mintha most jönnének a Gödöllői Világ-Jambo-reeről. Ugyanazok a jelvények, ugyanaz a tartás, ugyanaz a nyalka tábori sapka, börgyürübe fűzött barna nyakkendőiket, mintha Veszelynél, vagy a Cserkészboltban vették volna Pesten. „Kinizsi Pál Cserkészcsapat... Vérbulusú raj.”

Az olcsó kék papírra nyomott Értesítőjüket is átadják. Még nagyobb rejtély! Ugyanaz a friss kedves, vidám magyar diáknyelv él benne táborozási, kalandjaikkal ugyanazokkal a jelzőkkel huzzák a szakácsot, mint mi ezelőtt ötven évvel. Azt hiszem ha elővehetném a „Zászlónk” első

számait, az első háború előtti évekből mikor az első híres magyar cserkészexpedíciót, a Vágon való tutajutat írták le Árva várától a Dunáig, nem találnánk benne nekik idegen hangot. Csak Márton Lajos illusztrációi hiányoznak éppen a csinytevő diákalakjaikkal... „A magyar cserkész ma is él és élni fog, dolgozni a legáldatlanabb körülmények közt” — olvasom a komoly elmélkedéseikben. „Az emigráns cserkész nem számíthat jóformán támogatásra... Mennyit érünk! Él bennünk a cserkész-törvény? — Álmodunk ma is egy tiszta életről?”... „Emberebb ember, magyarabb magyar...”

Ki az ördög tanította ezeket a fiúkat negyedszázaddal a Haza elvesztése után, a hazai földtől 14 ezer kilométerre erre a hangra, ilyen magyarságra? Milyen szívátültetés ez egy régen meghaltak hitt szervezetből. És éppen ma, a drógás-koszos hippie hitetlenség árvizében?

Az Értesítőtől tudom meg, hogy ma négy világrész 15 országában hatezren vannak. Nyugodtan megírják, hogy ők ebben a „múlt értékeit megtagadó világban, ahol a hitvallást is megmosolyogják” tudatosan keresik a magyar társaságot ahol könnyebben találnak magyar élettársat. (Hány magyar cserkészlány tartott már itt esküvőt magyar fiúval!)

Búcsúznak. — Ezer kilométert utaztunk már pihenés nélkül, de indulnunk kell, ki kell használni e három napot. Nem pihenni jöttünk, de magyar fiúkat felkutatni. — El se zúg még a nagy fehér Fordjuk, fogom az előadásra készített kérdéseimet, tűzbe velük! Szeretnék inkább, ha költő volnék, verset írni helyettük egy meghaltak, kiszáradtak hitt fáról, egy régi törzsről, mely amikor már lemondanak róla, nem is öntözik, itt is, ott is, új, friss, egészséges hajtásokat hajt. Új virágokat.

Különbeket a réginél.

Valahol Nyugaton... (Magyar Cserkész naptár 1978.)

Turcsányi Mihály:

Ki meri mondani

*Ki meri mondani: „Nagyon szegény vagyok!”
Akinek az Isten gyermekeket adott.
Álmodd csak egyszer, hogy gyermeked elveszett,
Ellenség vitte el, vadállat ölte meg.*

*Álmodban rád szakad pokol minden kínja
És mire felébredsz, párnád tele sírva.
Ki nem fizetné meg saját életével
És ezt megtetőzve Dárius kincsével?*

*Elveszett gyermekét, ha visszakaphatná,
Halottaiból azt feltámaszthatná...
Ne vágyj gazdagságra. Legyél nagyon boldog,
Ha neked Istentől gyermekáldás jutott.*

*Nyugalommal telt és
Boldog lesz halálod,
Halálos ágyadon
Ha gyermeked áldod!*

TAGFELVÉTEL, KITÜNTETÉS, ELISMERÉS és MEGBÍZÁS

A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége Központi Vezetője Detre Gyula
bs. Montreal-i (Quebec, Kanada) csoportvezető előterjesztésére
1979. május 27-én, Hősök napján
az MHBK 20 ÉVES BRONZ JUBILEUMI ÉRMÉT
adományozta

PÁL IMRE szkv. m.kir. csendőrtörzsrőrmester, valamint
CSERHALMI FERENC szkv. m.kir. csendőrrőrmester
bajtársaknak

a csoport keretében hosszú időn át hűségesen és eredményesen végzett
közösségi munkájukért.
(Cs.F. 1979. VII. 9.)

Kitüntetett Bajtársainknak a Bajtársi Levél Szerkesztősége őszinte szencsekívánatait küldi és szívből gratulál.

Fülöpp József őrnagy (Calgary, Alberta) lemondása folytán az MHBK kanadai főcsoportvezetői tisztségére a csoportokhoz tartozó bajtársak

egyhangúan Detre Gyula bs-at a montreali (Quebec, Kanada) csoport vezetőjét választották meg, kit az MHBK központi vezetője vitéz Duska László vkb. szds. tisztségében megerősített. Az átadás, átvétel a montreali csoport alapításának 30 éves évfordulóján ment végbe Montreálban, 1979. május 25-én.

Amikor az új főcsoportvezetőnek munkájához szerencsét és sok sikert kívánunk, szeretettel búcsúzunk a visszavonuló Fülöpp József bs-unktól. Az elmúlt több, mint 25 év során nemcsak bajtársi körökben, Winnipeg (Manitoba, Kanada) majd még inkább Calgaryban bajtársunk kimagasló működést fejtett ki. Az Árpádházi Szt. Erzsébet Egyházközség támogatásában, hazafias és bajtársi egyesületekben, a cserkészletben, mint bizottsági, vezetőségi-tag, elnök, az egyletközi és csúcsbizottságokban mint egyesületi képviselő fáradhatatlanul, odaadással és hivatásos rátermettséggel dolgozott az egyletközi béke, az együttműködés sikere és egyetemes magyar céljaink megvalósítása érdekében. 1978. XII. 9-én barátai és bajtársai meleg, meghitt ünneplésben részesítették 75. születésnapjának betöltése alkalmával.

Fülöpp József bs-unk egyéb egyesületi tagságai és tisztségei mellett tiszteletbeli csendőr és az MKCsBK calgaryi csoportjának rendes tagja. Aktív közéleti működéséből való visszavonulása alkalmával ezúton mondunk köszönetet a sok jó ötletért, több egyszerű, értelmes megoldásért és az annyiszor igénybevett szíves segítségért. Kívánunk továbbra is jó erőt és egészséget Őrnagy Úrnak, kedves Jóska Bácsinak, s sok sok örömet, hosszú derűs, verőfényes esztendőket szeretett családjá és barátai körében.

LÁTOGATÁSOK

vitéz Barachi Tamáska Endre szds., az MKCsBK vezetője Sarasotából (Fla., USA.) f. évi június 17-én feleségével együtt szabadságra, rokonaik meglátogatására Nyugatnémetországba utaztak, hol alkalma nyílik több bajtárs felkeresésére is. A bajtársi beszélgetések alkalmával időszzerű közösségi ügyeink is elő fognak kerülni. Szeptember 23-án indulnak vissza Sarasotába.

(v.B.T.E. 1979. VI. 6.)

Sütő István fhdgy., **Klagenfurt-i (Ausztria)** bajtársunk Kanadában élő unokaöccsének meglátogatása során a Múzeumot is megtekintette, hol több kedves estét töltött el vitéz Kövendy Károly szds-sal, volt századparancsnokával. Újból elbeszélgettek az ungvári tanzlj-nál együtt töltött időkről, mikor a Kárpátokban razziáztak a partizánok ellen. Sütő fhdgy. kitünt bátorságával és beosztottjairól való gondoskodással.

(v.K.K. 1979. VI. 28.)

Sütő István fhdgy. és házigazdája

Fekete Zsolt, műszaki rajzoló, (surveyor), tart. US őrmester, cserkész-tiszt, **portlandi (Oregon, US.)** bajtársunk, néhai Fekete Pál cső. alez. fia bajtársi meghívásra 1979. VI. 8—11-ig Calgaryban tett látogatást és résztvett a helybeli magyar cserkészcsapatok táborozási alapjuk javára rendezett tánccal egybekötött társasvacsoráján. A látogatás alkalmat adott a Sziklás Hegységben Banff és festői környékének megtekintésére is.

Dr. Rektor Béla, szds., (Tucson, Az., USA.) az arizonai egyetem volt tanára bajtársai meghívására Buenos Aires-be (Argentína, Délamerika) látogatott el 1979. VII. 14-én. Ottléte során meglátogatta barátait, majd vacsorával egybekötött cső. gyűlésen a csoport több tagja előtt ismertette kinyomtatás előtt álló „A M.Kir. Csendőrség Oknyomozó története” c. könyvének egyes fejezeteit. Előadást tartott bajtársi körben kb. 100 fős közönség előtt „Amerikai furcsaságok” címen. VII. 20-án tartott összejövetelükről társas-lapon küldötték üdvözlőleveleiket a B.L. Szerkesztőségének, melyeket köszönettel vettünk és jókívánságaikat ezúton viszonzuk bajtársi szeretettel.

(Dr.R.B. 1979. VIII. 18.)

Mr. Douglas Darby, New South Wales állam (Ausztrália) törvényhozásának 1945-től nyugalmába vonulásáig képviselője és felesége Balgowlah-i lakosok Albertában (Kanada) élő gyermekük és unokáiknak 1979. júliusában történt meglátogatása során fölkeresték Calgaryban vitéz Duska Lászlókat. Mr. Darby 18 éves korában vándorolt ki Angliából Ausztráliába, hol tanári és közgazdasági oklevelet szerzett és elnöke lett a Rabnemzetek Szövetsége-nek (Captive Nations Council of N.S.W.), s azóta is a Sydney-i magyarság készséges barátja. Mrs. Darby férje munkájának szívvel lélekkel támogatója és a Taiwan utazási iroda vezetője.

A Sydney-i magyarok az 1956-os felkelés 20. évfordulóján zászlókkal, plakátokkal, hangszórókkal felszerelve kb. 300-an autós fölvonulást rendeztek a szovjet főkonzulátus elé, hol rövid műsor keretében a főszónok Mr. Darby volt, ki felerősítőkkal közvetített beszédében követelte a magyaroknak és a vas-függöny mögötti keleteurópaiaknak az alapvető emberi jogokat és az őket megillető szabadságot. Mr. Darby ugyancsak résztvett 1978-ban a román követség épülete előtt tartott tüntetésben is, hol a Romániában élő erdélyi őslakos magyarság meghurcolása ellen tiltakoztak és követelte az alapvető emberi szabadságjogokat a Helsinkii egyezmény alapján. vitéz Duska László bs-unk és felesége, az 1976-ban élvezett vendégszeretetet most viszonzni akarta. A baráti viszontlátást és a szívélyes együttlételet azonban megzavarta, hogy a 69 éves Mr. Darby augusztus 1-én enyhe agyvérzést kapott, mely a rendkívüli Calgary-i hőségnek és az utazás fáradalmainak lehetett a következménye. Az idejében kapott kórházi kezelés azonban elejét vette minden komplikációnak és útjukat néhány nap késéssel folytathatták.

HÁZASSÁGKÖTÉS, SZÜLETÉS, GRATULÁCIÓ

Csordás Darlene Elizabeth, Csordás János szkv. m.kir. csendőr és felesége victoriai (British Columbia, Kanada) lakosok leánya, valamint Gordon Barrie Crawford, Mr. és Mrs. Eric Crawford fia Victoriában, 1979. július 28-án, d.u. 4 órakor a helybeli St. Aidan United Church templomban házasságot kötöttek. Az esküvőt este 6 órakor fogadás követte a Gordon Head Recreation Centre-ben. Az esküvőre hivatalosak voltak többen a calgaryi bajtársak közül feleségeikkel együtt, akik együttesen küldötték el együttérzésük kifejezését a Fialatoknak, valamint szerencsekívánatokat Csordás János bs-unknak és kedves Feleségének, az esküvőn személyesen is résztvevő Jagos Béla bs. és Felesége szíves közvetítésével.

Almay Katalin, Almay Lajos hmtk. alezredes és felesége Jeney Ilona washingtoni (D.C., USA.) lakosok leánya, valamint Fölker Jenő kémia szakos egyetemi tanár, washingtoni lakos, néhai Dr. Fölker Ferenc és Dr. Fölker Ferencné fia az Immaculata kápolnában, Washingtonban 1979. július 16-án fél ötkor házasságot kötöttek.

Ifj. vitéz Szombathy Lajos Como-i (Nyugatausztrália, Ausztrália) lakos és feleségének a három kisleány mellé 1979. III. 20-án kis testvér szüle-

tett, aki a keresztségben Margit Emese nevet kapta.

vitéz Szombathy András és felesége Éva ugyancsak Como-i lakosoknak két és fél éves, csupa élet Katalin Ilona leánykájuk mellé ugyancsak testvérke született, aki a keresztségben András Tamás nevet kapta. Az újszülöttek id. vitéz Szombathy Lajos János zls. bajtársunk unokái. Ha több fiú egyik családban se születne, András Tamás lesz hivatva, hogy továbbvigye a családi nevet, a vitézi címet és unokatestvéreivel együtt öregbitse a magyar közösségi életben előljáró szülei és nagyszülei áldozatos és példás munkásságát.

Erőt, egészséget és sok szerencsét kívánunk szeretettel az új házasoknak, az örömszülőknek, az újszülötteknek és kedves családjaiknak.

vitéz Vattay Ferenc ny.á. ezredes urat, az MKCsBK volt vezetőjét 90 éves születésnapja alkalmával Buenos Airesben (Argentína), a Hungaria Magyar Club-ban családja körében köszöntötték bajtársai és barátai bankett keretében 1979. március 25-én. Több, mint félszáz tagja jött össze erre az alkalomra a magyar kolóniának, hogy egyik legidősebb, köztiszteltetésben álló tagját felköszöntsék, Aki testileg és szellemileg is teljes egészségben érte meg ezt a magas életkort teljesítményekben és elismerésben gazdag esztendőkre tekintve vissza.

Jókívánásai kifejezésével felköszöntötték vitéz Remete Imre, eje. fjdgy., a Magyar Vitézi Rend nevében, Dr. Sömjéni Ernő o.szds., orvos a MHBK, valamint Botond László cső. fhdgy. az MKCsBK nevében. Bajtársunk megemlékezett Ezredes úr pályafutásának jelentősebb állomásairól többek között a következő szavakkal: ..., „Hosszú volna most az I. Világháború alatt és az utána következő zavaros időkben végzett működé-

sedet ismertetni, amit mindig jelmondatunk szerint; Híven, Becsülettel, Vitézül végeztél. Az ország újjáépítéséből is kivetted a részed, mint csendőriskola parancsnok, a szabályzatszerkesztő bg. elnöke, osztályparancsnok, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Északerdély visszatértek mint hadsereg csendőrparancsnokra Reád hárult a felelősség, hogy a biztonsági szolgálatot megszervezzed. Mintaszerű munkád eredménye, hogy ennek a nehéz feladatnak a végrehajtása minden zökkenő nélkül ment végbe. Ezért neveztek ki Erdély fővárosába, Kolozsvárra csendőr kerületi parancsnoknak. Onnan mentél 35 évi eredményes szolgálat után a megérdemelt nyugalomba. Azonban ez Nálad nem jelentett tétlenséget, mert mint beszercei vitézi székkapitány tovább dolgoztál, szerveztél, mindig szolgálva a Hazát és népünket..." Csendőr szíved az emigrációban se hagyott nyugodni. Az MKCsBK munkájában az első perctől fogva résztvettél. Ma már mindenki látja a csendőr bajtársak közül, hogy a helyes úton jártál, mikor a megbékélést és az egységet kerested minden akadály és értetlenség ellenére... Mindezt el kellett mondanom, hogy tudatossá váljék bennünk, hogy kit tisztelhetünk személyedben. Feri Bácsi! Mindnyájunk nevében kívánok Neked erőt, egészséget és minden jót! A Jóisten éltesse!

A Vattay család három generációja öt unokával és négy dédunokával szeretettel és ragaszkodással vette körül a család Seniorát. A 9 évtized jubileumára érkezett Balás Istvánné, szül. Vattay Mária, — Ezredes Úr kisebbik leánya — Los Angeles-ből (Cal., USA.), hogy családjának ezen a kivételesen szép, bensőséges ünneplésén személyesen részt vehessen. (K.L. 1979. V. 28.)

vitéz Vattay ezds. úr bajtársai körében:
Dr. Kassai József, Botond László, Dr. Várhelyi Ernő, Dr. Képiró Sándor,
Dr. Csik Diodor, továbbá Dr. Laczházy (Spányi) József és Kulifay László.
(Balás Istvánné, szül. Vattay Mária főlvétele.)

vitéz Vattay ezds. úr kisebbik leányával

A „Bajtársi Levél” Szerkesztősége és Kiadóhivatala ezt az alkalmat is felhasználja, hogy tiszteletteljes jökvánóságait kifejezze. Adjon a Mindenható továbbra is erőt, jó egészséget Ezredes Úrnak, és sok-sok örömet, derüt szeretett Családjá körében. Isten éltesse!

BETEGSÉGEK, FELGYÓGYULÁSOK

Hangodi István alhdgy., nyugdíjas, Queanbeyan-i (N.S.W., Ausztrália) lakos f. évi január 16-én súlyos szívrohammal kórházba került. Állapota tüdőviznyővel és mirigydaganattal komplikálódott. Orvosi beavatkozás és kórházi ápolás után házi-kezelésben részesül ápolónők segítségével. Bajtársunk 1950-ben vándorolt ki Németországból Ausztráliába családjával együtt, hol mint autó-lemez lakatos dolgozott. 1963-ban súlyos üzemi baleset érte, bal karja és oldala megbénult. Különbéféle gyógykezelések után végül is 1966-ban 85 %-os rokkantként nyugdíjazták. 1968 óta sorozatos stroke-ok áldozata. 1978-ban cukorbetegség lépett föl, mely látásában okozott romlást. Sem írni, sem olvasni nem tud. Többször szédül és fejfájás kínozza. gyógyulása lassú, járása nehéz, járókeret és sétabot segítségével lépked.

1953-ban vette át a Queanbeyan-i szörványunk vezetését és betegsége miatt mondott le 1974-ben. Levezetését azóta felesége végzi. Ezúton küldik jökvánóságaikat a Vezetőségnek és kéri Isten áldását a Szerkesztőség áldozatos munkájára. Egyidejűleg 15.00 AU dollárt küldtek a B.L. részére, melyet köszönettel megkaptunk. Mielőbbi gyógyulása reményében és a Mindenható segítségével bízva Feleségével együtt igaz bajtársi szeretettel köszöntik az összes Bajtársakat. (H.I-né 1979. VI. 11.)

Németh Miklós főtörm. **Stainz-i (Stmk., Ausztria)** lakos 1978. XI. 17-én a vizes lépcsőn megcsúszott és a köveztetire zuhant, bal felsőkarját eltörte. Egy hónapig „egykezes” volt és éjjel is nyugtalanul aludt. Azóta felgyógyult. Balesetével kapcsolatban javasolt felülvizsgálatra még nem került sor. Mindenesetre diétát tart nehezebb ételekből csak keveset

ehet és a borral is csinján kell bánnia — akkor minden rendben van. Nagyon fontos az embernek a saját megfigyelése — írja levelében — a tünetekkel kapcsolatban, különösen, hogy mi okozza a fájdalmat. „Az idő felőrölt bennünket, a B.L.-ben ha a neveket olvasom, majdnem senkit se ismerek, régen legalább a felét ismertem. Úgy látom, hogy ma már a zöm inkább támogatókból áll, akik biztosan pontosabban fizetnek, mint néhány csendőr bajtárs...” fejezi be levelét Németh főtörm. bs-unk. (N.M. 1979. II. 6.)

Kovács György számv. főtörm., **torontói (Ont. Kanada)** lakos 1978. IX. hóban kissé komplikált jobboldali sérvműtéten, majd Karácsony előtt két oldali tüdőgyulladásra esett át. 1979. I. hóban mindezek melé szívroham is hozzájárult, miért is újból kórházba került. Tíz éve múlt el egyébként annak, hogy izületi, asztmában és cukorbetegségben is szenved. Levelében azt írja, hogy „Istennek legyen örök hála, szellemi képességem és humorérzésem manapság is olyan, mint 45-50 éves koromig volt!” Bajtársunk levele példaképpül szolgál mindannyiunknak megpróbáltatás esetére, hogy hogyan kell megőrizni a szellemi fölényt és az akaratot, mely előfeltétele annak, hogy gyógyulás következék be. (K.Gy. 1979. III. 26.)

Bánfai József lovas csendőr, nyugdíjas, **Ligist-i (Stmk., Ausztria)** lakos február eleje óta panaszkodott altesti fájdalmak miatt, sőt vizeletzáródás is föllépett. Az urológus szakorvos javaslatára 1979. március 29-én a grazi klinikán megoperálták. A sikerült műtét után április 12-én el is bocsátották, bár még sokáig kellett gyógyszerrel szednie. A kínzó, erős fájásokon túl van, de operációi nem minden problémát oldottak meg. (B.J. 1979. IV.25, VIII.12.)

Kiss Lajos őrm. (**Adelaide, S.A., Ausztrália**) bs-unkat 1979. VII. hóban szívrohammal kórházba kellett szállítani, hol a gyors orvosi beavatkozás sikerrel járt. A kórházból való elbocsátása után eltiltották a fizikai munkától és diétát is kell tartania. A közel múltban új házat vásároltak és mint örökké tevékeny, gondos házigazdát a költözködéssel járó izgalmak megviselték. (A.P. 1979. VII. 2.)

Kedves Bajtársainknak erőt és egészséget, valamint mielőbbi teljes felgyógyulást kívánunk.

HALOTTAINK

vitéz Király Gyula
1893 — 1979

Magyar Érdemrend Lovagkeresztje,
3. o. k.é.k. hadidíszítmény kardokkal,
Bronz Katonai Érdemérem a Katonai Érdemkereszt szalagján,
Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érme,
I. osztályú Ezüst Vitézségi Érem,
II. osztályú Ezüst Vitézségi Érem harmadszor adományozva,
Bronz Vitézségi Érem,
Károly Csapatkereszt,
Sebesültek Érme,
Nemzetvédelmi Kereszt,
Háborús Emlékérem a piros-fehérvölz színű hadiérem szalagján a kardokkal és sisakkal díszítve,
II. A. oszt. Tiszti Szolgálati Jel,
Erdélyi Emlékérem,
Bolgár Háborús Emlékérem.

Gyászjelentés

A M.Kir. Csendőr Bajtársi Közösség vezetősége és tagjai, a MKCsBK Múzeum és a MKCsBK „Bajtársi Levél” mély fájdalommal jelenti, hogy

vitéz Király Gyula

szkv. m. kir. csendőrezredes, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje és több más béke és hadi kitüntetés tulajdonosa, a volt M.Kir. Belügyminisztérium közbiztonsági főosztályának vezetője, az emigrációban a MKCsBK közigazgatási, majd több éven át központi vezetője, végül Örökös Tiszteletbeli Vezetője rövid betegség után, általános testi gyengeség következtében 1979. V. 10-én a Jundiai-i (São Paulo, Brazília, Délamerika) kórházban 86 éves korában csendesen elhunyt.

Temetése másnap, 11-én d.e. 9 órakor volt, a közeli Campo Limpo temetőben lévő családi sírboltba. Búcsúztatása a magyar református egyház szertartásai szerint ment végbe. Barátai, bajtársai, helybeli ismerősei közül igen sokan vettek részt és adták meg a végtisztességet elhunyt Bajtársunknak. Búcsúztatták a Magyar Vitézi Rend és az MHBK nevében Nt. vitéz Mohai Szabó Béla ref. lelkipásztor, bajtársai részéről pedig Müller Antal őrmester az MKCsBK Sao Paulo-i csoportjának vezetője. Koporsóját a csoportvezető vitéz Csontos András őrm., Isky József őrm. és három jó barátja vitték.

Gyászolják: Özvegye, született Lubinszky Gizella, fia Endre és felesége született Falkay Edit, unokái Endre és Zsuzsika, valamint rokonai, jóbarátai és bajtársai. Müller őrm. így ír „Nagyon szerettük Öt, kedves és őszinte lénye mindenből tiszteletet és elismerést váltott ki. Hihetetlennek tűnik előttem, hogy már nem létezik — nagy űrt hagyott Maga után. Mi — akik még élünk — az Ő irányítását szem előtt tartva tovább visszük a csendőr eszmét az utolsó leheletig. Emléke mindig élni fog bennünk.”

Dr. Papp Zoltán
1914 — 1979

Dr. Papp Zoltán szkv. m.kir. csendőrszázados, a volt pápai csendőrszárny parancsnoka, a holland állami vasutársaság tisztviselője, nős, két gyermek atyja, Utrechtben (Hollandia), rákbetegségben, hosszú szenvedés után 1979. III. 15-én 64 éves korában meghalt.

1914-ben, Szombathelyen született, iskoláit Sopronban, majd Budapesten, az egyetem jogi és államtudományi karán végezte, 1936-ban nyert doktori diplomát. Katonai szolgálatra a pécsi 4. h.gy.e-hez vonult be, hol 1940-ben zászlós lett. 1941-ben belépett a csendőrséghez, hol hadnagy, főhadnagy, majd 1944-ben százados lett. Ez évben került ki a frontra és Bécsben esett orosz fogságba. 1950-ben hazakerült, mikor is népbíróság elé állították és 8 évi börtönbüntetésre ítélték. Vasúti munkások, diákok szabadították ki Márianosztráról 1956-ban. A szabadságharc leverése után Ausztriába, majd Hollandiába került a vasúthoz, hol tovább tanult. Diplomáját az utrechti egyetem 1965-ben elismerte.

Gyermekeit a nyugatnémetországi Burg Kastl magyar középiskolába járatta és tagja lett a szülői tanácsnak. Amikor az iskola léte, tanítási jogosultsága ellen támadás indult meg, mint meg nem alkuvó, hűséges magyar ember nyíltan állott ki az iskola védelmére. A támadás végül is megghiusult, de utána bosszúból öellene tettek följelentést háborús bűncselekmény és neo-nácista mozgalomban való részvétel miatt. A holland főügyészség a feljelentést félretette és a hírverő lapoknak közölniök kellett teljes rehabilitációját is. 1979. II. 21-iki levelében még bizakodik, hogy ...ha egészségem megengedi, május végén leköltözünk a burgenlandi Bernstein-be (Borostyánkő), ahol a múlt esztendőben elkészült a kis házunk...” Ez már — sajnos — nem következhetett be. A

méltánytalan meghurcolás, az ezzel járó izgalmak Bajtársunknak a hadifogságban és a börtönben amúgyis meggyengült egészségét még jobban igénybe vették úgy, hogy újabb operáció és kórházi kezelés vált szükségessé, melyekből kigyógyulni többé már nem tudott.

Búcsúztatása 1979. III. 17-én ment végbe az utrechti kórház ravatalozójában 140-150 gyászoló jóbarát, bajtárs és kartárs részvételével. Koporsóját nemzetiszín zászló takarta, melyen ott volt a család, valamint az Orbán József főtörm. által az MKCsBK nevében elhelyezett nemzetiszín szalagos koszorú. Jóbarátainak, honfitársainak virágjai koporsóját teljesen körülvették. Búcsúztatták Csont Norbert, mint presbiter a Burg Kastl-i diákok, Tury Zoltán Ferenc a Burg Kastl-i gimnázium tanári kara, Kunéry István a csendőr bajtársak és a politikai foglyok nevében magyar nyelven. Holland nyelven beszélt R. Gerritse N.S. a holland vasútak főnöke a vasúttársaság és a kollégák nevében, mely magyar fordításban az alábbiakat tartalmazta:

Dr. Papp Zoltán koporsója nemzeti zászlóval letakarva a ravatalozóban

„Most, amikor ilyen hamar búcsút kell vennünk barátunktól és kollégánktól, Papp Zoltántól, két gondolat foglalkoztat minket. Először az, hogy Papp Zoltánról úgy emlékezzünk meg, mint a mai idők áldozatáról, annak az értelmetlen erőszaknak az áldozatáról, mely ez évszázadban Európában pusztított. Már születési éve is, oly hamar az I. Világháború kezdete után, vészujj volt. Ezután a gazdasági krízis évei következtek, majd a II. Világháború, melynek végén hazája és vele együtt Ő is a totalitárius rendszer áldozata lett, mely az emberi életet és az

emberi méltóságot alacsonyabbnak tartja, mint talán egy rovarét, melyet lábunkkal eltaposunk. Több ízben tanuskodott Papp Zoltán arról a fájdalomról, melyben részesült, melynek csak akkor lett vége, mikor 1956-ban Magyarországon forradalom tört ki az elnyomók ellen.

Ő felszabadult, de hazája sajnos nem. A szabadság éveiben is élete végéig üldözte a gyűlölet. Mi, akik Őt jól ismertük, tudjuk mindez mennyi fájdalmat okozott Neki. Éppen ezért nagy kár az, hogy figyelmeztető hangja most örökre elhallgatott. A holland ifjúság ugyanis túlértékelte a kommunizmus tanait és jobban hisznek abban, mint a demokráciában, melyben mi itt élhetünk. Másodszor pedig Papp Zoltánban azt is látjuk, hogy hogyan tud szellemi erő brutális erőszak felett diadalmaszkodni. Sohasem kapitulált ellenségeivel szemben. Ez a szellemi erő tette számára lehetővé, hogy minden korlátozás ellenére — száműzetés, idegen nyelv, már magasabb életkor és felnövő család — akadémiai címet nyerjen el. Ugyanezt az erőt mutatta ki megsemmisítő betegsége ellen is, mely különösen utolsó éveiben gyötörte. Erre gondolva csak csodálatunkat fejezhetjük ki.

Asszonyom és Gyerekek! Keserű az ilyen vesztséget hordozni. Vigasztaló szavak itt nincsenek és nem elégítenek ki. Csak egyetlenegy gondolattal tudunk itt élni: Ő, Akinek nyugalma nem adtak itt sohasem, ott megtalálta nyugalma. Reméljük, hogy ott több nyugalma és könnyőreletet kap majd, mint itt a földön az emberektől kapott.”

A végső imát jóbarátja Hegyi György, a helybeli r.k. lelkész mondta magyar és holland barátai nevében. A szertartás során az erdélyi és a magyar Himnuszt játszották, s a Szózáttal ért véget. Holttestét elhamvasztották. Hamvait a borostyánkői kis temetőben új házuk közelében helyezték örök nyugalomra 1979. VII. 24-én.

Gyászolják Özvegye, szül. Beilschmiedt Éva, leánya Gyöngyvér, fia Zoltán, jóbarátai, bajtársai.

R. Gerritse N.S. a holland vasutak főnökének búcsúbeszéde Dr. Papp Zoltán koporsójánál Utrecht-ben, 1979. III. 17-én.

(Közljük eredetiben is özv. Dr. Papp Zoltánné kérésére.)

R. Gerritse N.S.
(Utrecht, Hollandia)

Nu wij voor de plicht gesteld worden op dit woortijdige moment afscheid te moeten nemen van onze vriend en collega, de Hr. Papp, komen er twee gedachten bij ons naar boven.

In de eerste plaats denken wij aan de Hr. Papp als slachtoffer van de tijd en van het zinloze geweld dat in deze eeuw over Europa is gegaan. Reeds de datum van zijn geboorte, zo kort na het begin van de eerste wereldoorlog was obheilsPELLend.

Daarna kwamen de jaren van economische crisis, gevolgd door de tweede wereldoorlog aan het einde waarvan zijn land en hijzelf het slachtoffer werden van een totalitair regiem, dat een mensenleven en de menselijke waardigheid lager aanslaat dan een insect, dat wij met de voet vertrappen.

Vaak heeft de Hr. Papp getuigd van het leed dat hem is aangedaan, waaraan pas een einde kwam in 1956 toen Hongarije in opstand kwam tegen zijn onderdrukker.

Hijzelf was bevrijd, zijn land helaas niet. Maar ook in de jaren van vrijheid, bleef tot het laatst van zijn dagen de haat hem achtervolgen, wij, die hem gekend hebben, weten hoezeer dit hem heeft gegriefd. Het is daarom des te meer te betreuren dat zijn stem van waarschuwing nu moet zwijgen. Te zeer heerst in Nederland, vooral bij de jeugd, waardering voor de communistische beginselen en wordt dit systeem geloofd boven de democratie waarin wij mogen leven.

In de tweede plaats zien wij de Hr. Papp als voorbeeld van hoe geestkracht het kan winnen van bruto geweld. Nooit heeft hij voor zijn vijand gecapituleerd.

Het was diezelfde geestkracht die hem ertoe bracht een nieuwe carrière op te bouwen en tegen alle handicaps, leven in ballingschap, een vreemde taal, een wat geyorderde leeftijd en een opgroeiend gezin, in voor de tweede maal in zijn leven een academische graad te behalen.

Dezelfde kracht heeft hij getoond in zijn strijd tegen de slopende ziekte, waardoor hij de laatste jaren werd geteisterd. Daaraan terugdenkend kunnen wij niet anders dan bewondering uitspreken voor zoveel moed.

Mevrouw Papp en kinderen. Het is schrijnend zo'n verlies te moeten dragen. Woorden van troost schieten hierbij te kort. Slechts één gedachte kunnen wij U meegeven: hij, aan wie geen rust gegund werd, heeft nu die rust gevonden.

Moge hij daar meer erbarmen vinden, dan hem op aarde door de mensen is aangedaan.

Szabó Kálmán
1915 — 1978

Csallóközi születésű, a II. cső.ker. állományában, mintagazda és
községi tanácsos. Meghalt Kleindorfban (Karinthia, Ausztria)
(B.L. 1979. I. szám, 90 oldal)

Szabó Kálmán cső. sirja a Kleindorf-i temetőben. Sirja mellett fia és nagykabátban
Horváth Ferenc cső. Bradford-ból (Ontario, Kanada).
(S.I. 1979. IV.1.)

Nász István 1934-ben

Nász István szkv. m.kir. csendőr törzsőrmester a szegedi volt V., majd a kolozsvári volt VIII. csendőrkerület állományában, a grazi Magyar Csendőr Bajtársi Asztaltársaság egyik alapító tagja Gráz-ban hosszú szenvedés után, rákbetegségben 1979. III. 18-án 69 éves korában elhunyt. 1910-ben született Kenderesen, a háború után 1946-ban Graz-ba emigrált, hol kitanulta a kőműves mesterséget és szabad idejében szép családi házat épített magának, amellyel kivívta a környékbeli lakosság elismerését. Felesége és leánya 1957-ben jöttek ki, kiket saját szép berendezett házában fogadhatott. Leányát kitaníttatta, ki mérnöki diplomát szerzett. A MKCsBK megalapítását és munkáját odaadóan, anyagilag és szellemileg is támogatta. 1969-ben idő előtt nyugdíjba kényszerült, mikor egészségi állapota megengedte, magánmunkákat végzett. Többször betegeskedett, s az utóbbi időben prosztata operáció vált szükségessé.

Bajtársai betegágyánál meglátogatták, s bár nagy fájdalmai voltak, azokat türelmesen viselte. A temetési szertartást a helybeli osztrák pap végezte. A 100-150 fős gyászoló közönségben ott voltak bajtársai, magyar és osztrák rokonsága és barátai. Csendőr bajtársai koszorúja mellett sírját sok más koszorú és virág borította, mely azt bizonyította, hogy magyar és osztrák körökben is köztiszteletben volt. Magatartásával és szorgalmas munkájával nemcsak a maga, de a magyarság jóhírnevét is gyarapította. Gyászolják Özvegye, Erzsébet, Otter József és felesége szül. Nász Ilona, veje és leánya, unokái, valamint rokonsága, jóbarátai, ismerősei és bajtársai. (N.M. 1979. IV. 2.)

Lieszkovszky Pál szkv. m.kir. huszáralezredes, a vkf. volt parancs-
őrtisztje Budapesten, hosszú szenvedés után agytumorban meghalt.
(L.V. 1979. I. 10.)

vitéz Duska Lászlóné, született Keresztesi-Simon Jolán (Ujkigyós, Békés vm., 1914. IV. 23.) vitéz Duska László vkb. szds., az MHBK közpon-
ti vezetője, tb. csendőr Calgary-i (Alberta, Kanada) bajtársunk felesége, a helybeli Szt. Erzsébet Nőegylet 15 éven át tevékeny elnöknője, a ma-

gyar irodalom, zene és iskolák lelkes támogatója, a bajtársi egyesü-
letek összejöveteleinek fővédnöke hat hónapos szenvedés, a betegek szent-
ségének fölvétele után a calgaryi Holy Cross kórházban csotrákban
1979. VIII. 17-én csendesen elhunyt. Temetése VIII. 20-án ment végbe az
Árpádházi Szt. Erzsébet Egyházközség templomából, melynek megépi-
tése érdekében annyi időt, erőt, energiát és szeretetet fektetett be és ön-
zetlen anyagi áldozatot hozott. Az egyházi szertartást Ft. Molnár István
plébános végezte papi segédlettel, a Calgary-i Énekkar és vitéz Szojka
Frigyesné közreműködésével (hegedűjáték).

Ravatalára a nyár legszebb virágait helyezték családja, barátai, tisz-
telői és a bajtársak helyből és külföldről is. Koporsóját magyar Nemzeti
Zászló takarta, mellette két oldalról a M.Sz.H.Sz. lyukas zászlója, vala-
mint a MHBK dísz-zászlója voltak elhelyezve, az Általa, mint zászló-
anya által adományozott szalaggal, melyet Ő kötött föl alig néhány
évvvel ezelőtt. A sorfalat (koporsóvivők) a Magyar Vitézi Rend, az
MKCsBK, az MHBK és a M.Sz.H.Sz. bajtársai adták. A sírnál megható
szeretettel búcsúztatták elhunyt csendőr bs-unk özvegye Mátyás Ferenc-
né és Szabóné Margit a Magyar Református Egyház Lorántffy Női Kör,
illetve a Szt. Erzsébet Nőegylet nevében, melyeknek tagjaival, harmo-
nikus együttműködésben annyi sikeres összejövettel rendezett. Ugyan-
csak a sírnál mondtak utolsó Istenhözadót vitéz Irsa Béla (Béla diák),
valamint Fülöpp József örgy., s Dr. Kiss Gyula a bajtársi egyesületek,
illetve a helybeli és a világon szétszórta élő rokonai, barátai és tiszte-
lői nevében. A búcsúztatás a Himnusz eléneklésével ért véget. Gyászol-
ják élettársa, gyermekei és unokái, továbbá kiterjedt rokonsága, barátai,
tisztelői helyben és az ország határain kívül. Emlékét megőrizzük, mint
Aki a „nyomorúságban is, a boldog családi életében is példát adott,
mint hűséges, megértő feleség, szerető, gondos édesanya és öntudatos,
igaz magyar asszony.” Nyugodjék békében!

Özv. Urbinné, Urbin János cső. bs-unk (Victoria, B.C., Kanada) édes-
anyja hosszas testi és lelki szenvedés után 1979. I. 9-én Ó-Nagyszálláson
(Magyarország) 84 éves korában elhunyt. Gyászolják odahaza gyermekei:
József, György és Erzsébet, valamint számos unoka és dédunoka, Ka-
nadában János fia és felesége, szül. Kovács Gizella.

Kovács János, Urbin János cső. bs-unk sógora, illetve feleségének test-
vérbátyja éveket tartó súlyos betegeskedés után Oshawa-ban, (Ontario,
Kanada) 1978. X. 27-én 42 éves korában meghalt. Gyászolják Magyaror-
szágon kiterjedt rokonsága, Kanadában Özvegye és öt kiskorú gyermeke,
valamint testvérei Gizella, férjezett Urbin Jánosné, Sándor és Gyula,
s sógora Urbin János (Victoria, B.C., Kanada).

Korponay Miklósné, született szalontai Szekeres Mária, Korponay
Miklós vkb. szds. felesége, Kolozsvár szülötte, Arany János dédunokája,
a torontói magyar közösség lelkes, munkás tagja türelemmel viselt hosz-
szú szenvedés után a haldoklók szentségével megerősítve 1979. VI. 21-én
Torontó-ban (Ontario, Kanada) visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.
A helybeli magyar temetőben helyezték a város magyarságának részvé-
te mellett örök nyugovóra. Helyi csoportunk több tagja a búcsúztatás al-
kalmával fejezte ki részvétét gyászoló bajtársunknak.
(v.K.K. 1979. VI. 28.)

Dr. Sütő Károly volt szerencsi (Zemplén vm.) tb. főszolgabíró, Sütő István fhdgy. bs-unk testvérbátyja 9 évig tartó gyógyíthatatlan betegségében, melyet példás keresztyén türelemmel viselt 1979. III. 27-én Boiseban (Idaho, USA) visszaadta lelkét Teremtőjének. Gyászoják Özvegye Mária, gyermekei Gabriella, Margitka és Róbert, valamint öccse Sütő István fhdgy. (v.K.K. 1979. VI.28.)

Dr. Sütő Sándor, Károly ikerbátyja, volt üzemi ügyész gyomorrákban Budapesten 1972-ben elhunyt. A 7 Sütő-gyerekből már csak három él, mindnyájan néhai Sütő ref. lelkész gyermekei. (v.K.K. 1979. VI.28.)

vitész Bódy László Sydney-i (N.S.W., Ausztrália) lakós, tb. csendőr, Sydney-i csoportunk barátja és célkitűzéseinek támogatója 1979. VI. 28-án Sydney-ben 62 éves korában váratlanul elhunyt. (Dr. T.Gy. 1979. VII.5.)

Dr. Krassay Antal szkv. m.kir. orvosalezredes, a Szent László Társaság és Rend lovagja, adelaidei (Délausztrália) csoportunk őszinte barátja, az MHBK délausztráliai főcsoportjának 1963—1970-ig volt vezetője Adelaide-ben 1979 januárjában meghalt. (H.H. 1979. jan.)

Boldus György szkv. m.kir. honvéd ezredes, több háborús és békekitüntetés tulajdonosa, a Szent László és Szent György Lovagrend birtokosa a halotti szentségek felvétele s rövid szenvedés után 1978. IX. 13-án 79 éves korában meghalt. Szeptember 19-én gyászmise keretében, be-szentelés után kísérték örök nyugvóhelyére a Rochdale-i r.kath. temetőbe. Gyászoják: Özvegye, született Mirth Margit, leányai: Margit, Éva férjezett Szakály Tamásné, veje Szakály Tamás, unokái, dédunokái és kiterjedt rokonsága. (P.J. Montreal, Qu., Kanada)

Szobcsák Ignác szkv. m.kir. honvéd alhadnagy, az egrí volt m.kir. Dobó István gy.e. II. zlj. állományában, a Magyar Arany Vitézségi Érem és több más háborús és békekitüntetés tulajdonosa, az MHBK Calgary-i csoportjának tagja hosszú szenvedés után Calgaryban, a Crossbow kórházban 1979. VII. 5-én 89 éves korában meghalt. Budapesten született, korán kezdett sportolni és még a Millenáris pályán volt a footbalcsapat

Szobcsák Ignác
1890 — 1979

egyik edzője. Az I. Világháborúban a volt cs. és kir. 24. tábori vadászlj. állományában vitéz magatartásáért több kitüntetést kapott. Utolsó beosztása a H.M.-ben a leventekiképző pság-nál volt.

Búcsúztatása VII. 8-án a temetkezési intézet halottasházában, temetése VII. 9-én az Árpádházi Szt. Erzsébet templomból a St. Mary temetőbe volt, együttérző bajtársi részvét mellett. Koporsóját a MHBK zászlója borította, az MHBK és a MKCsBK bajtársai számosan jelentek meg, hogy a végtisztességet megadják elhunyt Bajtársuknak, s részvétüket kifejezzék a gyászoló Családnak. Gyászoják unokahuga és nevelt lánya Vöröss Imre örm. bajtársunk felesége, született Szobcsák Rózsa és családja, valamint négy unoka, öt dédunoka és bajtársai.

Dr. Thuróczy István, tart. hadnagy, a Kormányzói Dicsérő Elismerés, a Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem és több más háborús kitüntetés tulajdonosa, Jász-Nagykun-Szolnok vm. központi járásának utolsó főszolgabírája hosszú betegség után 1979. IV. 16-án Pestszentlőrincen 87 éves korában elhunyt. Kiváló vadász és ember volt. Szolnok-Törökszentmiklós térségében szolgált csendőrök jól ismerték csendőrszerető és ember-séges magatartásáért. 100 holdas földműves kisgazda édesapjának 7 gyermeke volt, köztük két fiú. Az idősebbet kitaníttatta, jog és államtudományi doktorátust szerzett, a kisebbik fiú földműves maradt, ki a kol-hozsósítás idején öngyilkos lett. Az elhunytban vitéz Kövendy Károly szds. sógorát gyászojja. (v.K.K. 1979. IV. 29.)

Széplaki József, szkv. m.kir. csendőr, az MKCsBK Welland és környéki csoportjának tagja 1979. VIII. 6-án Wellandon (Ont. Kanada) szívrohamban 63 éves korában meghalt. Temetése 10-én volt a Szt. Erzsébet templomból a r.kat. Egyház szertartása szerint Ft. Horváth István pápai prelá-tus és Ft. Padányi Károly közreműködésével. Az elhunyt a wellandi Önképzőkör tagja, évekig alelnöke volt és így közéleti szereplésével sok barátot szerzett. Nagy temetése volt, szép és részvéttel teljes. Koporsó-vívői csendőr bajtársai voltak. A temetésen a csoport teljes számban megjelent. A Delhi-i csoportot három fős küldöttség élén Pásztor Béla főtörm. csop. vez. képviselte. A hamiltoni csoport részéről Id. Seregélyes Márton főtörm. csop. vez. jött el, aki elhozta magával a Hamilton-i csoport gyönyörű nemzeti színű zászlóját, mellyel az elhunyt Bajtárs koporsója a templomban le volt takarva. Gyászoják özvegye, fia József a hamiltoni McMaster Egyetem hallgatója, valamint kiterjedt rokonsága Magyaror-szágon és Kanadában és bajtársai. (M.J. 1979. VIII. 14 és 16.)

Nt. Kish Attila William a kalamazooi (Michigan, USA.) Magyar Refor-mátus Egyház lelkipásztora, néhai Kish Sándor főtörzsrőrmester és Öz-vegye fia, 1979. V. 8-án belső vérzés következtében, 40 éves korában hir-telen meghalt. Miskolcon született, szüleivel együtt Ausztriából vándoroltak ki Amerikába és Chicago-ban (Ill., USA) telepedtek le, s azonnal tagjai lettek a West Side-i Magyar Református Egyháznak. Tevékenyen résztvett az ifjúsági munkában, miközben iskoláit végezte Chicagóban, hol 1965. VI. 27-én pappá szentelték. Egyházi tevékenysége során járt Linzben, Salzburgban és Bécsben, hol részt vett a Világ Keresztyén Egy-házai Tanácsának menekültügyi munkájában. Lelkész volt Párizsban,

majd édesapja betegsége miatt 1975-ben visszajött az Egyesült Államokba. 1976-ban elfogadta a kalamazooi egyház meghívását és ebben az egyházban munkálkodott haláláig. A korán eltávozott, nagy reményekre jogosító fiatal lelkipásztor mindvégig lelkes ifjúsági, papi és közösségi munkát végzett. A nem régen megalakított „Edison Center”-nek, amely nyugdíjasoknak és gyermekeknek foglalkoztatását és gondozását tette céljává, egyik legaktívabb munkása volt. Gyászolják édesanyja, özv. Kish Sándorné, született György Mária, jóbarátai, valamint a Kalamazoo-i Magyar Református Egyház gyülekezete. (Fraternity 1979. 2. szám)

Nt. Kish Attila William
1939 — 1979

Elhúnyt Bajtársainknak, Hozzátartozóinknak, Barátainknak adjon a Mindenható békességes pihenést, lelküknek üdvösséget. A Gyászoló Családnak ezúton fejezzük ki őszinte együttérzésünket és bajtársi részvételünket.

Juhász Gyula:

Testamentum

*Szeretnék néha visszajönni még
Ha innen a föld alá megyek.
Feledni nem könnyű a föld ízét,
A csillagot fenn és a felleget.*

*Feledni oly nehéz, hogy volt hazánk,
Könnyek vizét és a Tisza vizét,
Költők dalát és esték bánatát:
Szeretnék néha visszajönni még.*

*Ó én senkit se háborítanék,
Szelid kísértet volnék én nagyon,
Csak megnézném, hogy kék-e még az ég
S van-e még magyar dal Váradon?*

*Csak meghallgatnám sok-e a szegény,
Világ árváját sorsa veri még?
Van-e még könny a nefelejts szemén
Szeretnék néha visszajönni még.*

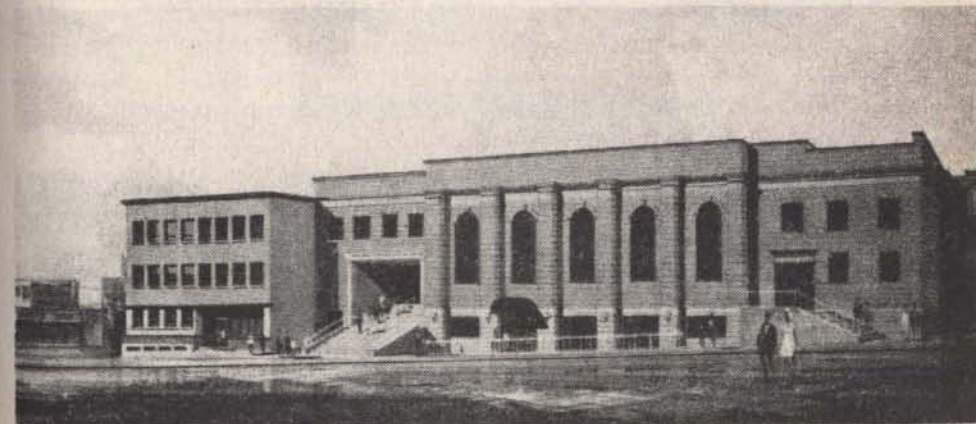
*És nézni fájón Léván, Szigeten
Szabadkán és Makón a hold alatt
Vén hárs alatt az ifjú szerelem
Még mindig boldog és balgatag?*

*És nézni: Édesanya alszik-e
S álmában megcsókolni a szívét
S érezni most is rám gondol szíve
Szeretnék néha visszajönni még.*

ÉRTESÍTÉSEK

A Múzeum hírei

A torontói Magyar Kultúrközponttal (840 St. Clair Ave., W., Toronto, Ont. M6C 1C1 Canada) megindultak a kezdeti tárgyalások a Múzeumok átadása ügyében. Lehet, hogy évekig elhúzódik, mert előbb a Kultúrközpont anyagi helyzetét kell megjavítani. A KMKK közgyűlésén felszólalásomat három lelkes beszédű honvéd bajtárs meghatódva támogatta. (v.K.K. 1979. III. 12.)

A Kanadai Magyar Kultúrközpont székháza Torontóban.

1979. V. 1-től kezdve többek között az alábbi adományok, illetve emléktárgyak érkeztek a Múzeumba, melyeket a Leltárba való bevezetés után ezúton is köszönettel nyugtáz a múzeumőr:

Özv. Nagy Jánosné (Cleveland, Ohio, USA) elhunyt ura berámázott fényképét adományozta a Múzeumnak. Leányával, Boros Jánosné, szül. Nagy Erzsébettel, vejével Boros János clevelandi lakosokkal együtt meghatódva és elismeréssel nézték végig 1979. VI. 23-iki látogatásuk során a Múzeum emléktárgyait.

Kovács István szabadságharcos, torontói (Ont. Kanada) két kisméretű üvegszekrényt ajándékozott.

Nagyiványi Ödön szds. Cnel Brandsen-i (Argentína) lakos értékes dokumentumokat küldött spanyol és magyar nyelven, melyeket a világhelyzettel kapcsolatban küldött az argentin érseknek és a Vatikánnak.

Kulifay László fhdgy. Munro-i (Argentína) bajtársunk 1 iránytűt, 1 háb. eü. felszerelést, több különböző érmet, fényképet és okmányt, igazolványt küldött 1979. júniusában a Múzeumnak.

Ángyán Béla Wilde-i (Argentína) bs., volt eje. honvéd vitéz Bertalan Árpád m.kir. ejtőernyős ezred I. zlj-ának többszörösen lepecsételt szabadságolási igazolványát küldötte el.

Dr. Králl Károly, volt m.kir. főkonzul Németországból kiküldte a Múzeumnak a Csendőrségi Lapok 1941—1944. májusig kiadott számait. A volt „Ruhrvidéki Magyar Hírek” szerkesztő-kiadója Kölnben sok értékes adattal, képpel gazdagította a MKCsBK könyvtárát. (v.K.K.VII.28.)

vitéz Tatay László t.gk. zls. a Múzeumnak adományozta a Magyar Nagy Ezüst Vitézségi Érem 1939. VII. 14-én kelt adományozásáról szóló oklevele másolatát és a Vitézi Rend-be való felvételéről szóló igazolványát, mely 1940. I. 9-én kelt, valamint több fényképet.

(v.K.K. 1979. VII. 28.)

A Múzeum keres egyszerű honvéd egyenruhát, repülőtishti és folyamőr atillát, továbbá tábournoki és huszáratillát. Már csak ezek hiányoznak Múzeumunkból.

A közelgő karácsonyi ünnepekre való tekintettel a múzeumőr ezúttal kíván Bajtársainak, barátainak és jóismerőseinek kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és szerencsés, boldog Újesztendőt!

KÖNYVISMERTETÉS

Halkuló harangok, a Katolikus Magyarok Vasárnapja 1979-es Emlékkönyve. Szerkesztette Dunai Ákos (Youngstown, Ohio, USA). Kiadta a Katolikus Magyarok Vasárnapja puha kötésben, 255 oldalon 1979-ben. A naptári rész mellett neves közíróink és íróink, költőink válogatott cikkeit és verseit találjuk időszerű és az érdeklődés középpontjában élő témákat ismerve. Emellett az évkönyv feividéki körútra visz bennünket, Dévénytól Kassáig és gyönyörű egész oldalas fényképeken láthatjuk viszont az ezeréves magyar kultúra, műveltség, művészetek és áldozatkészség sohasem felejthető, kimagasló emlékeit. Amerikai (USA és ka-

nadai), római és görög katolikus magyar papi, férfi és női szerzetes rendek címtára, valamint különféle országokban élő magyar lelkészek névsora és címe egészíti ki a különlegesen is értékes kiadványt. Ára 4 dollár. Megrendelhető a kiadónál.

Katolikus Magyarok Északamerikában. Az anyagot gyűjtötte és összeállította Török István, kiadta a Katolikus Magyarok Vasárnapja (Youngstown, Ohio, USA) puha kötésben, 489 oldalon. Ára 7 dollár. Ez az összefoglalás a „Vasárnap” hozzájárulása a magyar kereszténység milleniumának megünnepléséhez. A könyv foglalkozik a kivándorlás problémájával, illetve az azokat előidéző okokkal, s megállapítja, hogy magyarországi statisztika szerint a világon 15 millió magyar él, ebből otthon 10, az utódállamokban 3.5 él, míg szerteszét a világban letelepedettek számát mindössze 1.5 millióra becsüli. Az összefoglalás felsorolja a katolikus egyházközségeket, a szerzetes rendeket, székházaikat, az egyházi egyesületeket, a közép- és alsófoku állandó és hétvégi magyar iskolákat. Bodnár Gábor a Magyar Cserkész Szövetség. ü.v. elnökének 1974-es kimutatása szerint, — mely lehet, hogy hiányos — külföldön 82 magyar iskola működik. Ezekből a katolikusok 16, reformátusok 12, az egyesületek 12, s a cserkészlet 42 iskolát tart fenn. Az összes magyar iskola 184 elemi osztályában és 23 középiskolai tagozatában 145 diplomás és 129 nem képesített tanító foglalkoztat 3,366 gyermeket. Ehhez jön még a Burg Kastl-i magyar gimnázium közel 350 növendéke. A templomok, szeretet-házak, cserkészparkok és cserkészházak fényképei, valamint magyar és angol forrásmunkák felsorolása kap még helyet Dr. Török Istvánnak, a New-York-i Állami Egyetem történész könyvtárosának a templomalapító magyarok és újonnan bevándorlók szép eredményeit megőrkítő munkájában.

Örkő, írta T. Dobrády Dóra (Tripolszky Andrásné). Megjelent az író nő saját kiadásában, a Kárpát könyvkiadó gondos munkájával vászonkötésben. A borítólapot Kozmon György készítette. Megrendelhető az író nő címen Mrs. Dóra Dobrády, 1448 Alameda Avenue, Lakewood, Ohio 44107 USA. Ára 9 dollár. Az **Örkő** Sepsiszentgyörgy (Háromszék vm.), az író nő szülővárosának kúpalaku sziklahegye, a Debren patak jobb partján. Maga a történet a kétszeres pusztítást és megszállást kiálló város, az ősi földről kiűzött hazátlanságban élő magyarok története. Megelevenednek előttünk szülői sorsokon, a táborélet apró örömein, s a szegénység nyomasztó szorításán felül is a hit és az erkölcs megtartásának gyönyörű példái. Az Isten, a Hazához való ragaszkodás, a becsületes élet szemlélet örökségét adják át az öregek a fiataloknak. A szerző előadásában, cikkeiben többször emelt szót a magyar fiatalságért. Könyveiben is ezzel a fiatalsággal foglalkozik, melynek megmaradása életcélünk. Az Örkő képletesen is az, biztosítéka az eljövendő magyar életnek. Ez a könyv fiataljaink kezébe való.

Magyarország megszállása, írta Kovács Imre. Kiadta a Vörösváry Publishing Co. Ltd. Toronto (Ontario, Canada) 400 olalon. Megrendelhető a kiadó címen (412 Bloor Str., W. Toronto, Ont., M5S 1X5 Canada.), ára 14.00 dollár. Szállítási költség 1.00 dollár.

A szerző feloleli a magyar történelem legvégzetesebb szakaszait a né-

met megszállástól az orosz megszállásig. Hogyan jutottunk el oda, miként ragadták magukhoz a kommunisták a hatalmat. Kovács Imre panorámája személyes élmények alapján, több tényező megvizsgálásával és a szereplők: Rooseveltt, Sztálin, Hitler, Churchill és a többiek felvonultatásával felel a tragikus kérdésekre.

Börtönvilág Magyarországon 1945—56, írta Fehérvári István. A könyv ára puhakötésben 11.00 dollár, keménykötésben 13.00. Postaköltség 2.-, illetve 2.50. Megrendelhető a szerző címén: 1905 Conejo Drive, Santa Fe, N.M., 87501 USA. A nemzeti ellenállás történetét tárgyaló könyv ismereti az eddig titokban tartott ellenállási pereket és az ellenállásban résztvett és kivégzett többszáz mártír nevét és adatait. Foglalkozik a börtönök és internálótáborok életével. (v.K.K. 1979. III.12.)

Szabadság nélkül, írta özv. dálnoki Veress Lajosné. Megjelent a Nemzetör és a Griff Könyvkiadó Vállalat közös kiadásában, Münchenben (Nyugatnémetország), 1978-ban puha kötésben, 168 oldalon. Kapható a kiadónál, vagy a szerző címén (2011-51 Ave., S.W., Calgary, Alberta, Canada T3E 1J7). Ára USA 7.50 dollár. Páratlan érdekességű hézagpótló napló az osztrák Anschlusstól a szabadságharc bukását követő időkig. Négy évtized magyar történelme elevenedik meg a szerző meglátásán keresztül. Főszereplő vitéz dálnoki Veress Lajos vezds., akit a németek és oroszok egyaránt halálra ítélték, aki a magyar utat járta, aki a Magyar Szabadságharcos Világszövetség többszörösen megválasztott elnöke volt. (Magyar Újság, Cleveland, Ohio, 1017 Fairfield Avenue, 44101 USA.)

A Felvidék az ezeréves magyar államtestben, magyarok Csehszlovákiában. Tanulmányok, írta Sirchich László. Megjelent a szerző kiadásában, Clevelandban (Ohio, USA) 1979-ben. Az író a Csehszlovákiai Magyarok Nemzeti Bizottságának elnöke, (Cleveland, Ohio, USA), s több felvidéki, történelmi tanulmánya, értekezése jelent meg. Jelen műve három fejezetre oszlik. Az első részben felsorolja a magyar múlt építészeti, történelmi, művészeti emlékeit tárgyilagossággal, pontossággal és hűséggel. Megláthatja mindenki, hogy ezeréves történelmünk számai kötik a Felvidéket a magyar államtestbe. Ismerteti a trianoni békét megelőzően a cseh támadást visszaverő magyar 6. ho. offenzíváját, mely már-már megközelítette Eperjes visszavétele után 1919. VI. 23-án Magyarország ezeréves határát, mikor az antant visszarendelte csapatainkat. Felsorolja több, mint öt és fél évtized távlatából a Felvidék magyar szószólóit, a hivatalos deklarációkat, melyeket a városok lakossága adott ki tiltakozván az erőszakos megszállás és elcsatolás ellen. A második rész „Belvedere-től Kassáig” a felvidéki magyarság útját ismerteti a bécsi döntéstől a hírhedt „Kosicky program”-ig, mely állampolgári jogaitól fosztotta meg az őslakos magyarságot, s megindította az embertelen, gyilkos kitelepítést. Budapesten megalakítják a Felvidéki Magyarok Nemzeti Tanácsát, de ez kellemetlen volt a pesti koalíciós kormánynak, tehát leállították. Máig ismeretlen emigrációs közvéleményünk előtt, hogy a Felvidéki Magyarok Nemzeti Tanácsa tiltakozó táviratot intézett a párizsi békekonferencia elnökéhez, amelyben elítélték és elvetettek mindenmű lakosságcserét és kitelepítést. Határozottan tiltakoztak a csehszlovákiai magyarság embertelen üldöztetése ellen. A magyar etnikum tiszt-

teletben tartását és visszaállítását követelték. Ugyancsak ismeretlen az a törekvésük, hogy 5 fős képviselőt küldjenek Párizsba, hogy ott a békekonferencián résztvevő hatalmak delegátusait információs anyaggal lássák el és mint a felvidéki magyarok hivatalos képviselője ellensúlyozzák a csehszlovák törekvéseket. A szükséges kiutazási engedélyt a Szövetséges Ellenőrző bizottság szovjetorosz hangadó részlege nem adta meg.

A harmadik rész a magyar művelődést ismerteti mai költők, írók művészek felsorolásával, munkáikon keresztül. Írnak „ahogy lehet”, de ragaszkodnak nyelvükhöz és 1948-ban, mikor Benes és társai eltűntek a csehszlovákiai politika színpadáról méltán írhatta Fábry Zoltán a mindig marxista író, akiből nem hiányzott a magyar szellem bátorsága: „Behozhatatlan hátránnyal, de le nem becsülhető előnnyel indulunk: tiszták maradtunk.” A magyar államtesttel való nyelvi és irodalmi azonosság megfogalmazása Szalatnai Rezső írásában jelenik meg, ki így ír: „Magyar irodalom csak egy van, a magyar nyelvterület irodalma, egyetlen nyelváram, egyetlen lélekáram...” 1969. január 1-ével a federális átszervezés során a cseh és szlovák kapcsolatot a két ún. többségi nemzet viszonyát kielégítően rendezték. Nemzetiségi, speciálisan a legnagyobb, a magyar kisebbség viszonylatában azonban a nagyvonalú rendezést a régi, a hírhedt „kassai program” váltig visszajáró szellemének jegyében nem oldották meg. A husáki resztálinizáció során lefejezték a szlovákiai magyarság egyetlen kulturális és társadalmi szövetségét a CSEMADOK-ot és 1971. január 1-től a Szlovák Szocialista Köztársaság Művelődésügyi Minisztériumának irányítása alá helyezték. Mindaz, ami örvendétesen a magyar peremvidék egészséges kulturális életét jellemzi, a vidéki alapszervezetek öntevékeny, lelkes munkásságának köszönhető. Így a Komáromi Jókai Napok, a Galántai Kodály napok, a Kassai Kazinczy Nyelvművelő napok, a Madách és Szenci Molnár Albert napok és még több más irodalmi, művészeti összejövetel. S amíg írnak a Duna, Garam, Ipoly, Sajó és Hernád mentén, az annyi könyörtelenség után is nyolcszázéves felvidéki magyarság helytállását átmelegedő szívvel figyeljük — írja Sitchich László — s a tárna mélyéről hozzánk jutó halk kopogtatásra vissza kell kopogtatnunk, amíg élünk... Tudjuk, hálásak, ha úgy érezhetik, hogy nincsenek egyedül!

A Sarló — Kalapács Börtöneiben. Írta Ft. Krupa Sándor, O.F.M., megjelent a szerző kiadásában, DeWitt, Michigan (USA) 1978-ban 221 oldalon, puha papír és kemény piros vászonkötésben. Ára 10.00, illetve 15.00 dollár. A vászonkötésük már elfogytak. A szerző börtönélményeiből ez a könyv a második. A kortárs, a szem és fültanú hitelességével írja le a háború alatti magyar politikai élet több vezetőjének utolsó napjait és mártírhálát. Csak a testük fáradt el, töretett meg, csak testüket nyelte el a jeltelen sír sötétsége. „Csak a testük” pihent el, lelkük, szellemük, hitük fennmaradt. Eszme, rendszer még nem volt a világon, mely ennyi börtönt épített volna, ennyi millió életet keserített volna meg és tette volna lehetetlenné. Azóta változtak az eszközök, változott az eljárás, csak a cél maradt meg a régi. Ma az „eurókommunizmus az a trójai faló, mellyel rendszerüket szeretnék becsempészni azokba az országokba, ahol eddig még nem sikerült uralomra jutni. Ez a legszenzációsabb trükkjük,

ez az a világszalás és hazugság, mely mellett eltörlül Helsinki szelleme." A szerző-kiadó mögött nem áll nagypénzű propaganda, célja csupán, hogy az igazság minél több ember ismeretére jusson, mielőtt új országok szinte önként hajtják fejüket a lélektelen, jövőtlen falanszteri társadalom bizonyosságába.

Kastli Über Amberg. A 20 éves Kastli Magyar Gimnázium Jubileumi évkönyve német és magyar nyelven. Kiadja a Gimnázium Igazgatósága színes és fekete-fehér fényképekkel gazdagon illusztrálva finom papíron, puha kötésben 160 oldalon. Dr. Radics János igazgató „örömmel és hálával adja az iskola barátai és támogatóinak kezébe” ezt az évkönyvet és ugyanakkor ismerteti az iskola korábbi állomásait, jelenlegi elhelyezését, életét és eredményeit. Különös hálával ajánlja Jubileumi Évkönyvüket a német és bajor világi és egyházi hatóságoknak, az egész világon szétszórta emigrációs magyarságnak erkölcsi és anyagi támogatásukért és emlékezik az iskola volt és jelenlegi tanáira és nevelőire.

A Kastli Magyar Gimnázium a szabad világ egyetlen magyarnyelvű gimnáziuma, mint a Bajor Szabad állam által „államilag engedélyezett magániskola”, irányát tekintve pedig modern nyelvi gimnázium.

Az oktatási nyelv a magyar, a matematikai természettudományos tárgyak mellett három idegen nyelv kötelező: a német, az angol és a latin. A Magyar Gimnázium érettségi bizonyítványát a Német Szövetségi Köztársaság minden egyeteme és főiskolája és a vele egyezséget kötött külföldi államok egyetemei és főiskolái elismerik. A tanulók száma az 1976/77 tanévben 323 volt.

Most Beloved Melodies Around the World. Szeleczy Zita, a volt budapesti Nemzeti Színház művésznője, csendőrbárát gramofonlemezén színdús, pompás dalcsokrot nyújt át nemcsak magyaroknak magyarul, hanem még öt más nyelven, angolul, franciául, németül, olaszul és spanyolul. Világot végigjárta sok-sok emlékeinkben élő melódiát ad elő zenekari kísérettel. A lemez igen alkalmas idegen anyanyelvű hozzátartozók és barátok megajándékozására. Ára 7 USA dollár. Kezelési és szállítási költség a USA-ban 1, külföldre 2 dollár.

A VEZETŐSÉG LEVELESLÁDÁJÁBÓL

Ausztrália

Vitéz O-S.L. Lesmurdie (Nyugatausztrália) 1979. V. 27., „Olchvály vörögy. úr, Memorandum'-át én tökéletesnek találom. Olvasása közben az volt az érzésem, hogy hozzá hasonló munkát talán csak a 'Csendőrség esze', Pinczés vörögy. úr lett volna képes összeállítani, ha tragikus körülmények között idő előtt meg nem hal. A 'Memorandum'-ból tisztán kiviláglik, hogy hogyan és mikor született a csendőrség, mire volt rendelve, miket végzett és ugyanakkor az is, hogy a második világháború alatt milyen megerőltetett és többlet munkát kellett ellátnia ahhoz, hogy a reá bízott feladatokkal meg tudjon birkózni, úgy ahogyan azt a meg-

bízók elvárták és megkövetelték tőle. A fejtegetésben feltűntek előttem Baky László és Ferenczy László nevei. Tudjuk róluk, hogy mindketten csendőrtisztek voltak. Az előbbi azonban már régebben átváltott a nyilasokhoz, viszont az utóbbiról magam is tudom, hogy még az első világháborúból aranyérmes vitéz volt és egészen a kivégzéséig megmaradt csendőrnök még akkor is, ha a rendkívüli időkben olyan szolgálatot látott is el, melyhez egyébként nem lett volna joga. A 'Memorandum'-ban letárgyalt munkához sajnos nem sokat tudok hozzáadni, de azt elismereni és dicsérni: igen. Kérem, hogy a szerkesztőségnek legyen lelkiereje és szorgalma továbbra is gyűjteni és sajtó alá rendezni az ilyenfajta értékes munkákat azért, hogy megvédhessük mi is magunkat a sok-sok rágalmozás ellen. Kellő időben pedig ezeket az adatokat majd hozzuk felszínre és terjesszük a nyilvánosság elé. A 'Vádak, vádlók és vádoltak' c. tanulmányom elején én többek között ezeket írtam: 'Mi csendőrök, hosszú időn át az igazság felderítésével foglalkoztunk, s így nem engedhetjük meg, hogy élve és beszennyezve eltemettessük magunkat.' Ezt a kijelentésemet én most megismétlem és úgy látom máris, hogy törzsünk gyökere még él és jó irányban dolgozik."

Európa

S.I. Klagenfurt (Ausztria) 1979. IV. 1. „Mellékelten küldök két felvételt Szabó Kálmán elhunyt bajtársunkkal kapcsolatban. A friss hantok fölött áll kalapban Horváth Ferenc cső. bs-unk, a Torontó melletti Bradfordból, a másik Szabó bs-unk fia, aki mint legidősebb átveszi majd a birtokot. Sajnos, a koszorúnkat nem lehet látni a hóesés miatt, pedig nagyon szép volt. Itt a környéken van egy pár prbcső. akik nem nagyon tartják a magyarokkal a kapcsolatot és nem is nagyon törődnek egymással, nekik a csendőrszellem meglehetősen ismeretlen. Csak a temetésen találkoztam velük. Küldjete nekik B.L-t egyszer. Örülnék, ha eredménnyel járna a kísérletezés. A B.L. legutolsó számát valamikor ősszel kaptam meg. A 100 éves előkészületnek végtelenül örülök, magam igen szívesen megjelennék, ha még élek és lehetőségeim megengedik. A következő számot szeretettel és érdeklődéssel várom. Kiváló munkákra a jó Isten bőséges áldását kérem és őszinte bajtársi szeretettel köszöntelek kedves Mindnyájatokat."

Délamerika

Szendrey Ferenc t. zls. San Pedro-i (Argentína) hadirokkant bs-tól 1979. VI. 1-én levél érkezett, melyben Szelei József cső., a Kiadóhivatal pénztárosa által indított gyűjtés eredményét, a 635.00 dollár adományért köszönetet mond. (B.L. 1979. 1. szám 61. oldal.)

Levelében többek között az alábbiakat írja: „Drága magyar Testvéreim! Szeretettel közlöm, hogy a listában feltüntetett, kedves szívbeli adakozásokat Szelei Bajtársam nevére megküldte, amit megkaptam. Sietek itt egy pár keresetlen szóban megköszönni, hogy szívetek megnyílt, s a hazafiúi kötelezettségnek, valamint Krisztusunk szavainak siet-

tetek eleget tenni, hálátokat leróni ha némileg is, szenvedő hazánkért nyomorulttá vált bajtársatokkal, kinek szenvedését siettetek enyhíteni. Köszönöm Testvérek.” (Sz.J. 1979. VI. 5.)

Id. v.V.F. Los Polvorines (Argentína) 1979. VI. 17 ... kérlek ne higgyed, hogy nem gondolok Rátok. Szemeim gyöngülnek és jelenlegi koromban a levélírás — különösen annak elhatározása — már nehezemre esik. Olchváry Milvius Attila 1952 évben Németországban írott Memorandumát eddig nem ismertem, most érdeklődéssel olvastam. Szép munkát végzett, mely történelmi jelentőséggel bír és nagy értékű. Ő 1942-ben szatmárnémeti osztályom és kiváló tiszt volt. Március 25-én lettem 90 éves. Gyermekeim az Olivos-i Hungária Klubban rendeztek ebédet, melyen több, mint hetvenen vettünk részt. Botond László fhdgy. és barátom bajtársaim nevében szívemhez szóló szép beszédben adott kifejezést gondolatainak. Nagy örömet éreztem akkor is, amikor olvastam Katrus Antal a volt kolozsvári csőker.-hez tartozó őrmester levelét, aki volt ker. pk-a címét megtudva visszaemlékezett az együtt-töltött időre. Levele az igaz bajtársi szeretet és megbecsülés megnyilvánulása büszkeséggel tölt el. Meghatva köszöntem meg ezt egy itteni fényképem csatolása mellett. Neked, valamint munkatársaidnak és kedves bajtársainknak a legjobbakat kívánva szeretettel üdvözlöl öreg barátod...”

M.J. Temperley (Argentína) 1979. IV. 7., Csupán azt szerettem volna hogy nagyobb nyomatékkaal biztassátok a csendőr bajtársakat. Szerintem úgy tűnik ki, mintha az ÁRPÁD-NAP rendezése ügyében előzetesen hozzám kellene fordulni. Isten őrizz ettől! Tudom, hogy senki sem levelezik szívesen az emigrációban. Csinálja mindenki, ahogy jónak látja. Ha nincs nagyobb magyar közösség, vagy csak néhány magyar család van, a templomban, vagy összegyűlve egy házban emlékezzenek meg Árpádról. Emigrációnk egyre nagyobb közönybe süllyed, mentsük a süllyedő hajót, amíg lehet. Magam két világháborús vagyok, de a honvédség kötelékében, mégis valahogy úgy érzem, hogy a csendőrök éppen mert kevesebben vannak, jobban összetartanak. Még egyénileg is sokat lehet tenni. Példa az a csendőr, aki a franciaországi Bercsényi ünnepélyre a francia huszároknak megtanította a „Nagy Bercsényi Miklós...” éneket — magyarul! Szomorú, hogy a felhívás után egyetlenegy érdeklődő levelet se kaptam. Ha lehetséges, a Magatok módján ismételjétek meg, de valahogy erőteljesebben a fölhívást. A B.L.-ben olvastam, hogy kerestek egy honvéd zubbonyt. Kulifay Lászlónak átadtam egyet, mint az ajándékomat kérve, hogy juttassa el Hozzátok. Szíves szeretettel köszöntlek.”

Északamerikai Egyesült Államok

Dr.B.I. Gaffney (South Carolina) 1979. VII. 12., Köszönöm a Bajtársi Levél szíves megküldését. Szeretettel vettem, örömmel olvastam. Az Úristen segítse munkájukat. Hogy mikor lesz kész a könyvem, ha holnap-tól kezdve fájdalommentes leszek és nem jönnek váratlanul feltartóztató események, akkor kb. négy hónap alatt. Az anyag készen van, de össze kell állítani. Az irányt sejtetik azok, akik olvasták a **Krónika** (A Kana-

dai Magyar Kulturközpont Lapja) 5. évf. 5. számában 1979. V. hóban megjelent kis cikkemet, vagy hallották múlt ősszel egyik előadásomat New York-ban, vagy Chicagóban. Aki segíteni akar, kérje az Úristent, hogy adjon nekem még egy kis időt és erőt.”

Cs.B. Cleveland, (Ohio) 1979. VII. 10 ... „Elsősorban is megemlítem a B.L. legutóbbi számát, melyben többször is elbarangolok, mint a régen járt erdőben, s nézegetem, mi változott meg benne, mi hiányzik s megindítanak még a ledőlt törzsek is. A nevek megjelenésekor emlékeztetben sorra jelentkeznek a velük kapcsolatos események, történések, jók, közömbösek, rosszak egyaránt. Ellanyhuló érzésekkel olvasom az elment bajtársak neveit, hisz olyan nyilvánvaló, hogy az elmenők közé tartozom én is, 81 évemmel. De megvigasztalnak a jövő reménységei is a gyermekekben, az unokákban, amikor jó eredményeikről tudósít a B.L. A lap tartalmát gazdagítja Wass Albert, Sirchich László cikkei és nagyszerű gondolatokat fejteget Domokos Sándor verse. Nem tudom ki ez a gondolkodó és látó ember. Mindent összevéve: nagyszerűen állítottad össze ezt a számot is és köszönöm Neked ezt az élvezetet, azt a reményt, hogy él még a m.kir. Csendőrség.”

Dr. B.I. Cleveland (Ohio) 1979. VI. 30 ... „Köszönöm egyúttal a B.L.-t is. Kérésednek szívesen teszek eleget és ha Isten éltet, az kész is lesz időre. Hisz addig még van egy esztendő. Egy kis baj van azonban! Azoknak a dolgoknak, amik Téged érdekelnének, ma már csak egyetlen túlélője vagyok. Tárgyi bizonyíték aránylag kevés van a kezemben... Ezek a dolgok a maguk idejében nagyon fontosak voltak, csupán a nagy világ nem tudott róluk, mert nem tudhatott. 1950-ben néhai Olchváry vörgy. úrral ketten készítettük — amerikai felszólításra — azt a beadványt, mely a csendőrség szervezetét, működését stb. a felállítástól a felozlatásig tárgyalta. Ebben a hangsúly az ún. „háborús bűnösség”-en volt. A beadványt tiszti becsületszóval megerősítve ketten írtuk alá. Elfogadták és ennek volt az eredménye, hogy a csendőrök kivándorlását újra engedélyezték a USA-ba. A vörgy. úr közben kivándorolt Kanadába, a választ én kaptam meg és küldtem utána.”

Kanada

K.A. Hamilton (Ontario) 1979. IV. 15... A B.L. legutóbbi számát meleg érdeklődéssel áttanulmányozva megállapítottam, hogy hozzáértéssel, tárgyilagosan megszerkesztett gazdag tartalmu folyóiratnak is tekinthető írásmű, ami az igazi bajtársi tudósításokon felül erősen hazafias, nemzetmentő szolgálatot is végez. Szerencsés gondolat volt a múlt évi 2. számban Gábor Áron és Szitnyai írásaiból adni valamit és most Wass Albert „Kard és Kasza” történelmi regényéből idéztetek.

D.S. Winnipeg (Manitoba) 1979. IV. 27... Én ahhoz a szerencsés csendőrgenerációhoz tartozom, aki valójában soha nem jutott odáig, hogy csendőrségi szolgálatot teljesített volna. Mi csak a büntetést és a megtorlást kaptuk. Ez azonban nem von le semmit a Testület értékéből, szel-

leméből és kivált legénységének magas erkölcsi erejéből. Én a fogságban a legénységgel töltött évek alatt mélyen láttam bele az ő lelki-világukba, melyet a rangokozta válaszfal még akkor se engedett meg, mikor a háború veszélyében közösen osztozkodtunk. Kis regényemben úgy írtam mindent, ahgyan láttam. Feltétlenül egy igaz és őszinte képet ad úgy a testületről, mint annak egyéni tagjairól. A magyar csendőr a lelke mélyén mindig a becsületnek volt a szolgálója, felülemelkedve a pillanat-kínálta erkölcsi megalkuvásokon.

1979. VIII. 8... „Gondolom csodálkozol hosszú hallgatásomon. Az oka, hogy minden szabadidőmet a szobor kivitelezésén töltöttem és eddig semmi érdembelit nem írhattam. Most azonban már megszületett mindkét nyers öntvény és a kő, ami leesett a szívemről akkorát koppant, hogy még Calgaryban is meg kell, hogy halljátok. Íme a beszámoló. Miután megjöttünk Spanyolországból teljes lendülettel vettem magam bele a formakészítés munkájába. Ekkor ért az a meglepetés, hogy a blokkot, ahol a studióm volt új vezetőség vette át, amely egy egyéves bérleti szer-

Domokos Sándor bs-unk, szobrászművész winniepegi (Man., Kanada) műtermében

ződést akart velem aláíratni. Én erre nem lévén hajlandó, ki kellett költöznöm. A szobor ekkor már a félkész formával nyomott legalább 80 kg-ot. Végre is helyet kaptam egy itteni másik magyar szobrász garázsában. Itt fejeztem be a formát, amit a mellékelt képen látsz. Ez így kb. 100 kg-os darab. Ugyanekkor a plakett formáját is elkészítettem. Maga a forma kibontása három ember erejét igényelte. A negatív gumi forma ép maradt. Ennek biztosítására először egy vízalapu cement műkö szobrot öntöttem, amiről tudtam, hogy nem árt a formának. Ám ez magában vagy 40 kg., s két heti idővesztességet jelentett. A plakett után kiöntöttem magát a szobrot, s ez tegnap, nagy örömmre megszületett! A kisebb javítások és a finiselés még el fog tartani októberig, de ez már nem veszélyes játék, csak időt igényel. Most pedig arra kérek választ, hogy befejezem-e a cement szobrot is? Ha igen, ki tart rá igényt. A szállítás (kb. 50 kg.) is költségekkel jár. Nincs szándékomban több darabot csinálni, bár a forma meg van, de az elértékteleníti az alkotást. A formát, amikor készen vagyok az eredeti gipsz modellel együtt széttöröm. A cement szobrot is megsemmisítem, ha nincs rá igény. Ha van érdeklődés, az kb. 150 extra dollár, mert a finiselőanyag, ami eltünteti a kis hibákat fogászati anyag és igen drága.”

M.J. Niagara Falls (Ontario) 1979. III. 26... „Az Olchváry féle Memorandum leközlését én helyesnek tartom. Nem tudtam, hogy ilyen is volt. Végeredményben a B.L. nem egy politikai lap, amelyet minden újságosbódében meg lehet venni. A B.L. egy zártkörű bajtársi tájékoztató, amit csak bajtársak és néhány csendőrbarát olvas (talán magyar újságok kapnak cserepéldányt: Igen. Szerk.) és ha ezek közül valaki kifogásolja a Memorandum megjelenését, én a magam részéről csak sajnálni tudom az illetőt. Dr. Perlaky Gyula fhdgy. a karácsonyi lapon köszönte meg, amiért gondolkok rá a B.L.-lel. Ahogy írja harmadszor tanul járni és másodsor tanul írni. Többször volt már operálva. Dr. Kuli Sándor szds-nak a jobboldala megbénult, stroke-ot kapott ezelőtt két évvel. Már tud járni, úgyahogy. Most éppen Floridában van. Munkádra Isten áldását kérem, üdvözlöm a bajtársakat, Téged őszinte bajtársi szeretettel és tisztelettel üdvözöllek.”

ÉRTESÍTÉS

Szépen kitöltve érkeznek be a B.L. 1979. 1. számához mellékelt „Szavazólapok”, melyeknek kiértékelése és összegezése ez év végén fog megtörténni.

Szeretnénk, hogy amikor a Központi Jubileumi Rendező Bizottság felállítására, a központi tervek összeállítása és a Jubileumi Találkozó megrendezése és helyének megválasztása tárgyában határozatra kerül a sor, az minél több Szavazólapra alapozva történhessék meg.

Kérjük ezért Bajtársainkat — akik még nem tették — mielőbb töltsék ki és küldjék be a Szavazólapot az azon megadott címre.

Ugyancsak várjuk csoport és szórványainktól, hogy a megválasztott, vagy fölkért, illetve önként jelentkező bajtársak neveit (B.L. 1979. IV. 30. 1. szám 10. oldal) jelentsék a központi tervek reális fölfektetése érdekében.

A határidőt június 30-ról november 30-ig kiterjesztjük.

A MKCsBK „Bajtársi levél” Kiadóhivatala

ezúton is nyugtázza köszönettel az 1979. március 6-tól augusztus 31-ig beérkezett előfizetéseket és egyéb pénzzadományokat:

P. J.	15.00	v. H. J.	30.00	v. ifj. K. Z.	20.00
v. K. L.	10.00	U. J.	30.00	Sao Paulo csop.	106.35
v. P. L.	30.00	Calgary csop.	200.00	New Brunswick csop.	290.00
P. J.	50.00	N. Ö.	10.00	R. J.	Sh. 200.00
özv. K. S.-né	20.00	H. L.	10.00	Dr. A. F.	15.00
F. Gy.-né	12.00	Montreal csop.	150.00	Dr. R. B.	36.49
E. M.	5.00	Dr. B. I.	10.00	v. O. S. L.	20.00
Á. B.	12.00	Cs. J.	20.00	Özv. dr. K. L.-né	20.00
B. Gy.	10.00	v. Á-A-Z.	10.00	Hamilton csop.	150.00
v. S. J. DM	50.00	M. I.	30.00	v. Á-A-Z.	5.00
M. K.	12.00	v. D. P.	12.00	Dr. M. L.	12.00
M. I.	12.00	P. M.	12.00	Sz. J.	12.00
S. Gy.	10.00	Sydney csop.	505.38	K. A.	10.00
v. Sz. L. J.	20.00	F. Zs.	20.00	B. S.	15.00
Dr. Á. L.	2.00	F. I.	20.00	Sz. S.	12.00
J. I.-né	19.50	M. M.	13.00	V. Zs.	5.00
S. I.	10.00	P. I.	10.00	v. Á-A-Z.	6.00
v. H. J. J.	10.00	T. M.	25.98	S. P.	50.00
Cs. B.	5.00	v. N. L.	5.00	Welland Csop.	100.00
D. S.	25.00	Cs. J.	25.00	v. Á-A-Z.	5.00
özv. T. Gy.-né	10.00	v. T. P. F.	10.00	Gy. I.	12.00
ifj. v. K. Z.	15.00	de S. Á.	15.00	v. T. J.	6.59
N. M.	10.00	V. M.	13.10	özv. v. Z. E.-né	Us 20.00
Id. v. V. F.	70.00	Dr. P. V.	10.00	M. M. (France)	25.00

A felülfizetésekért ezúton is hálás köszönetet mondunk.

Helyesbítés:

A B.L. 1979. évi 1. számában Csepi Béla: Mi vagy te: száműzött-e, vagy bújdosó c. cikkében:

a 16. oldal 2. bekezdésében:

„fogságában” szó helyesen **forogatagában**,

a 17. oldal 2. bekezdésében:

„hódítóanyagot” szó helyesen **bódítóanyagot**,

a 17. oldal 3. bekezdésében:

„kezüket” szó helyesen **kezeket** olvasandó.

SZERVEINK:

A Bajtársi Levél

A M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség — MKCsBK — hivatalos lapja,
központi tájékoztatója.

Tartalmaz tanulmányokat, cikkeket, leírásokat, beszédeket, verseket
Beszámol közösségi egyesületi és társadalmi eseményeinkről, a magyar
élet híreiről világszerte. Személyi hírek, könyvszemle, közérdekű levelek
és értesítések minden számban.

Szerkeszti a MKCsBK Vezetősége megbízásából a Szerkesztő Bizottság.
Kiadja a MKCsBK Vezetősége.

Minden cikkért és közleményért annak szerzője, a közlésért
a kiadó felelős.

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Dr. Kiss Gyula

Munkatársak:

Szelei József
pénztáros

Dr. Fabó Károly
lektor

Karancz János
nyilvántartó

Vörös Imre
pénztári ellenőr

vitéz Rác István
pénztári ellenőr

Levéltár és Múzeum

Bajtársaink gyűjtéséből és adományaiból példás áldozatkészséggel lé-
tesített és fenntartott otthona történelmi és testületi értékeinknek és a
testvér bajtársi egyesületek emlékeinek.

Levéltáros és múzeumőr:

vitéz Kövendy Károly CM, szds.

Címe: „MKCsBK” Hungarian Veterans’ Archive and Museums,
P.O. Box 335, Etobicoke, Ont., Canada, M9C 4V3

POSTACÍMÜNK MEGVÁLTOZOTT:

A pénzküldemények kézhezvételét a B.L-ben, vagy magánlevélben el-
ismerjük és nyugtázzuk. Minden levelet, hírt, közleményt, előfizetést és
pénzadományt a rendeltetés megnevezésével a Szerkesztőség és Kiadó-
hivatal címére kérjük. Címe a következő:

Veterans’ Association
712-54th Avenue, S.W.,
Calgary, Alberta, Canada.
T2V 0E1

A M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség

*Vezetősége, a Bajtársi Levél Szerkesztő Bizottsága és a Kiadóhivatal
kellemes, kegyelemteljes, szép karácsonyi ünnepeket, valamint
szerencsés, boldog Újesztendőt kíván
Bajtársainknak, Hozzá tartozóiknak, előfizetőinknek és olvasóinknak.*